

Arrest

nr. 154 717 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 17 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 juni 2015 een beslissing waarbij de aanvraag voor toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 16.02.2015 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te gaan halen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan geen vertrouwen te hebben in het juridische systeem in Angola, vreest te zullen worden gearresteerd als hij zich meldt bij de autoriteiten aldaar, en dat hij in het verleden contacten heeft onderhouden met oppositieleiders in Angola. Dit zijn louter beweringen van betrokkene, niet gestaafd door enige bewijsstukken. Daarenboven werd destijds het asiel geweigerd aan betrokkene, daar zijn beweringen omtrent het gevaar hij zou lopen in Angola en zijn vermeende politieke activiteiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Het feit dat hij vader is van twee kleine kinderen, dat hij verantwoordelijk is voor de dagelijkse zorg van de kinderen en dat hij alle huishoudelijke taken op zich neemt vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke logistieke problemen en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt dus evenzeer voor het gezin van betrokkene. Dat een tijdelijke afwezigheid van betrokkene in strijd zou zijn met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wordt niet gemotiveerd; het betreft een loutere bewering. Er wordt geen specifiek artikel van dit verdrag aangehaald. Het is aan betrokkene om aan te tonen waarin de schending van het verdrag bestaat. Daarenboven wordt aangehaald dat betrokkene nog niet officieel de vader van de kinderen is! Bovenstaande beweringen zijn dus gebaseerd op een simpele bewering van de advocaat van betrokkene ("cliënt is zeer zeker de biologische vader"), bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt..

Daarbij kan een DNA-procedure wel gevoerd worden wanneer betrokkene in het buitenland verblijft; dit is een procedure die regelmatig toegepast wordt in dossiers waarin een visum gezinshereniging wordt gevraagd."

Tweede bestreden beslissing:

"De heer, die verklaart te heten(1)

Naam: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2)'tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste alinea, 1°: betrokkene beschikt niet over een geldig visum voor België. Hij beschikt niet over enig verblijfsrecht op een andere basis. Het hebben van een partner en eventueel kinderen geeft niet automatisch recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

Voorafgaande opmerking: verzoeker komt in de aanvraag van 16 februari 2015, aangaande de elementen die als buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld door de verwerende partij, niet verder dan negen zinnen. Het verzoekschrift telt meer dan twintig pagina's. Het kan niet de bedoeling zijn om de annulatierechter het oordeel van het bestuur te laten overdoen aan de hand van gegevens die niet aan het bestuur ter kennis waren gebracht.

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker kreeg een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, bijlage 15quater en een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13. Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing. Reden van de beslissing: (...).Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissingen. Bovendien schenden beide beslissingen alle beginselen van behoorlijk bestuur, art 8 van het EVRM en art 7 van het IVRK. Dat verzoeker dan ook wenst te reageren op het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald. Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij! Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt: (...).Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom zijn aanvraag in België werd ingediend. Verwerende partij somt ze zelf op in haar bestreden beslissing. Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan. De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit

de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn. Het mag duidelijk zijn dat DVZ het motiveringsbeginsel flagrant schendt! Men stelt immers louter het volgende: "Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te gaan halen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980." Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Volgens de algemene regel van artikel 12 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 12 van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Verzoeker kan niet terugkeren naar Angola om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Angola is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd, samen met zijn partner en kinderen! Bovendien heeft hij niets meer in zijn land van herkomst en kan hij nergens terecht voor een veilig onderkomen, waardoor hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen. Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren! De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden. Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden: "De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- ☐ Lopende asielprocedure
- ☐ Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- ☐ Administratieve onmogelijkheid
- ☐ Medische elementen
- ☐ Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"2

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- ☐ je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- ☐ je zou je werk verliezen
- ☐ je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- ☐ oorlog
- ☐ weigering van legerdienst"

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak. Verwerende partij ontkent dit niet, meer nog men haalt ze aan in de beslissing! Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij! Dat verzoeker het volgende wenst op te merken mbt de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak.)."

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te gaan halen bij de bevoegde

diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan geen vertrouwen te hebben in het juridische systeem in Angola, vreest te zullen worden gearresteerd als hij zich meldt bij de autoriteiten aldaar, en dat hij in het verleden contacten heeft onderhouden met oppositieleiders in Angola. Dit zijn louter beweringen van betrokkene, niet gestaafd door enige bewijsstukken. Daarenboven werd destijds het asiel geweigerd aan betrokkene, daar zijn beweringen omtrent het gevaar hij zou lopen in Angola en zijn vermeende politieke activiteiten ongeloofwaardig werden bevonden. Het feit dat hij vader is van twee kleine kinderen, dat hij verantwoordelijk is voor de dagelijkse zorg van de kinderen en dat hij alle huishoudelijke taken op zich neemt vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke logistieke problemen en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt dus evenzeer voor het gezin van betrokkene. Dat een tijdelijke afwezigheid van betrokkene in strijd zou zijn met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wordt niet gemotiveerd; het betreft een loutere bewering.. Er wordt geen specifiek artikel van dit verdrag aangehaald. Het is aan betrokkene om aan te tonen waarin de schending van het verdrag bestaat.

Daarenboven wordt aangehaald dat betrokkene nog niet officieel de vader van de kinderen is! Bovenstaande beweringen zijn dus gebaseerd op een simpele bewering van de advocaat van betrokkene ('cliënt is zeer zeker de biologische vader'), bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt.. Daarbij kan een DNA-procedure wel gevoerd worden wanneer betrokkene in het buitenland verblijft; dit is een procedure die regelmatig toegepast wordt in dossiers waarin een visum gezinshereniging wordt gevraagd."

In de aanvraag van 16 februari 2015 brengt verzoeker volgende elementen aan als buitengewone omstandigheden:

"U vraagt mijn cliënt om uit te leggen waarom hij niet in staat is om een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade. Mijn cliënt heeft geen vertrouwen in het juridische systeem in Angola en is bang dat hij zal worden gearresteerd als hij zich meldt bij de autoriteiten aldaar. In het verleden heeft de heer Pombo contacten onderhouden met oppositieleiders in Angola. Daarnaast is mijn cliënt vader van twee kleine kinderen; eentje van vier jaar en eentje van één jaar en vijf maanden. De heer P is verantwoordelijk voor de dagdagelijkse zorg van de kinderen en neemt alle huishoudelijke taken op zich. Bovendien in het in strijd met het Verdrag Inzake de Rechten van het Kind om de kinderen zo lang bij hun vader weg te houden. Tenslotte is de aanwezigheid van mijn cliënt in België noodzakelijk om een procedure te kunnen voeren inzake de erkenning van de kinderen (DNA-onderzoek e.d.). Mijn cliënt is zeer zeker de biologische vader maar dit is nog niet officieel vastgesteld. Het is voor mij cliënt derhalve onmogelijk om zijn aanvraag bij de Belgische ambassade in Angola in te dienen."

De verwerende partij heeft rekening gehouden met alle elementen die zijn aangevoerd en heeft deze beoordeeld. Er dient dan ook te worden besloten dat de eerste bestreden beslissing steunt op draagkrachtige motieven.

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : (...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit."

De verzoekende partij diende de aanvraag voor een toelating tot verblijf in in toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, waarbij in de aanvraag werd aangevoerd om welke reden er buitengewone omstandigheden moesten aanvaard worden.

In de eerste bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gemotiveerd om welke reden de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Waar verzoeker een eigen

beoordeling van de Raad verwacht, moet worden opgemerkt dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt zich in de plaats van het bestuur te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van art 3 EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Angola een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”. Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat! DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het leven van verzoeker is in gevaar, indien hij dient terug te keren naar Angola, verzoeker kan dit echter onmogelijk staven. Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten van wat er zou gebeuren, indien hij zou terugkeren. Dat er van verzoeker geen negatief bewijs kan verwacht worden! Immers, verzoeker is al geruime tijd niet meer in Angola geweest. Dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij terugkeert om te kunnen bewijzen dat zijn leven er in gevaar is. Dat verwerende partij zonder enige motivering stellen dat een schending van art 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid en tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker terug dient te keren naar Angola! Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt! Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel! Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt. Dat verzoeker daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op hem betrekking hebben en het feit dat zijn leven in gevaar is in Angola, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen. Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Dat DVZ het rechtszekerheidsbeginsel flagrant schendt! Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. Uit al het administratief dossier van verzoeker blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken! Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: (...). Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: (...). Dat dit in casu het geval is. Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.”

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM:

“Betrokkene haalt aan geen vertrouwen te hebben in het juridische systeem in Angola, vreest te zullen worden gearresteerd als hij zich meldt bij de autoriteiten aldaar, en dat hij in het verleden contacten heeft onderhouden met oppositieleiders in Angola. Dit zijn louter beweringen van betrokkene, niet gestaafd door enige bewijsstukken. Daarenboven werd destijds het asiel geweigerd aan betrokkene, daar zijn beweringen omtrent het gevaar hij zou lopen in Angola en zijn vermeende politieke activiteiten ongeloofwaardig werden bevonden.”

De Raad kan in deze enkel herhalen dat verweerder heeft voorzien in een motivering waarom de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM in casu geen reden vormt om verzoeker te machtigen tot verblijf van meer dan drie maanden in België. Verzoeker die louter de door hem in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen inzake de schending van deze verdragsbepaling herhaalt, toont op geen enkele wijze aan dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegeven of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoeker enige schending van artikel 3 van het EVRM geenszins aantoonde.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissingen van verzoeker blijkt op geen enkele manier dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoeker, en zijn twee minderjarige kinderen legaal verblijf hebben in België. Gelieve in de bijlage een samenstelling van gezin dd 27.11.2014 terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt verzoeker samenwoont met zijn vrouw en hun kinderen. Dat verzoeker een bevel om het grondgebied, bijlage 13 mocht ontvangen. Wat beoogt verwerende partij hiermee? Dient verzoeker zijn kinderen en partner achter te laten en terug te keren naar Angola?! Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM! Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403). Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.” Artikel 8 van het EVRM luidt: (...) Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Zijn integratie, zijn langdurig verblijf en het feit dat verzoeker nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door. Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken! Dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en samen met zijn partner en kinderen een effectieve gezinscel vormt. Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoeker terug dient te keren naar Angola en de partner en kinderen van verzoeker achterblijven in België?! Dat hij de zorg van zijn kinderen op zich neemt en voor hen zorgt, terwijl zijn partner werkt en zo in een inkomen voor hen voorziet. Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt. Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010: (...). De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoeker! Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Angola een gezinsleven te hebben! Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen. DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen! Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM! Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!”

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM:

“Het feit dat hij vader is van twee kleine kinderen, dat hij verantwoordelijk is voor de dagelijkse zorg van de kinderen en dat hij alle huishoudelijke taken op zich neemt vormen geen buitengewone

omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke logistieke problemen en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt dus evenzeer voor het gezin van betrokkene.

Dat een tijdelijke afwezigheid van betrokkene in strijd zou zijn met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wordt niet gemotiveerd; het betreft een loutere bewering.. Er wordt geen specifiek artikel van dit verdrag aangehaald. Het is aan betrokkene om aan te tonen waarin de schending van het verdrag bestaat.

Daarenboven wordt aangehaald dat betrokkene nog niet officieel de vader van de kinderen is. Bovenstaande beweringen zijn dus gebaseerd op een simpele bewering van de advocaat van betrokkene ('dient is zeer zeker de biologische vader'), bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Daarbij kan een DNA-procedure wel gevoerd worden wanneer betrokkene in het buitenland verblijft; dit is een procedure die regelmatig toegepast wordt in dossiers waarin een visum gezinshereniging wordt gevraagd."

De verzoekende partij toont dus niet aan dat hij de biologische vader is van de kinderen, hetgeen hij overigens zelf aangeeft in de aanvraag van 16 februari 2015.

De Raad laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een belangenafweging heeft gemaakt aan de hand van de elementen die verzoeker heeft aangebracht in de aanvraag. Het komt de Raad niet toe zijn oordeel in de plaats van het bestuur te stellen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

"Schending van het IVRK en art 74/13 van de vreemdelingenwet

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt: (...). De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: (...). Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: (...). Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen: (...).In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoeker. Dat men de belangen van de kinderen wel degelijk mee in overweging dient te nemen. Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De kinderen van verzoeker hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind

(IVRK): *“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.” De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Ook de opmerking die verwerende partij maakt over het feit dat verzoeker niet de biologische vader van de kinderen zou zijn, is flagrant onwaar! Gelieve in de bijlage de geboorteakte van de twee jongste kinderen terug te willen vinden, waarop verzoeker duidelijk vermeldt staat als de vader. Dat verzoeker en de moeder van zijn kinderen bovendien gehuwd waren ten tijde van de geboorte, waardoor hij zeker de officiële vader is. Dat deze informatie bovendien beschikbaar is in het administratief dossier van verzoeker en verwerende partij bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt. Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden omwille van het feit dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker en het dossier van verzoeker niet getoetst heeft aan het IVRK. Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende: (...).Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met hun vader te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen! België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind. Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is! Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld! Hoe kunnen de kinderen van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij teruggestuurd wordt naar Angola en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken, hier school lopen en hier opgroeien?? Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011. In dit arrest wordt het volgende vermeld: (...). Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar Angola een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen en zijn partner. Dat ook uw Raad zich hier reeds verschillende malen over uitsprak, onder andere in arrest nr. 97 183 dd 21.02.2013: (...). Dat dit in casu toepasbaar is op het dossier van verzoeker. De Staatssecretaris voor asiel en migratie heeft weet van het feit dat verzoeker een gezin vormt in België, samen met zijn partner en kinderen. Het feit dat de kinderen van verzoeker niet vermeld staan op de beslissingen, zorgt er bovendien reeds voor dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden! Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad: (...). Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoeker. Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden. Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden. Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig en legaal verblijf van verzoeker in België, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art 3 en 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK zou schenden. Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en ‘gewoon’ een bevel af te leveren.”*

2.4.2. Verzoeker verwijst naar het school lopen van de kinderen in België. Dit gegeven werd niet aan het bestuur voorgelegd in de aanvraag. Verweerder kan derhalve niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien waren de kinderen ten tijde van de aanvraag “vier jaar” en “één jaar en vijf maanden”.

De Raad laat gelden dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

In de eerste bestreden beslissing werd rekening gehouden met de belangen van de kinderen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het IVRK. Dat blijkt uit volgend motief:

“Het feit dat hij vader is van twee kleine kinderen, dat hij verantwoordelijk is voor de dagelijkse zorg van de kinderen en dat hij alle huishoudelijke taken op zich neemt vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke logistieke problemen en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt dus evenzeer voor het gezin van betrokkene.

Dat een tijdelijke afwezigheid van betrokkene in strijd zou zijn met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, wordt niet gemotiveerd; het betreft een loutere bewering.. Er wordt geen specifiek artikel van dit verdrag aangehaald. Het is aan betrokkene om aan te tonen waarin de schending van het verdrag bestaat”

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC